

Svědectví: 14. Modlili jsme se k Bohu, abychom přežili do rána

Vychovatelka z Černihivu zachránila 30 dětí z rehabilitačního centra

Svědectví

Modlili jsme se k Bohu, abychom žili až do rána

Vychovatelka z Černihivu zachránila 30 dětí z rehabilitačního centra

Vychovatelka Natalia Pesocká žila pod palbou 35 dní s 35 sirotky z černihovského útulku a dvěma svými dětmi.

7 dní se skrývali ve sklepě internátu. Poté byla budova vyhozena do povětří, ale všichni jako zázrakem přežili – bomba zasáhla druhé křídlo.

Bylo rozhodnuto přestěhovat děti do kostela, kde jim byla všem přidělena místnost o velikosti 16 m². Tam zůstali 11 dní bez světla a vody. Nakonec se dočkali evakuace. A vychovatelka se rozhodla vzít všechny děti do Kyjeva a poté dále do Ivano-Frankivska na Zakarpatské Ukrajině.

Zeptali jsme se Natalie, co ona a její děti prožili během měsíce války.

Zde je její svědectví:

Natalia Pesotska s žáky.

Foto: Veřejné Karpaty

„Nemohla jsem si pomoci a šla jsem 24. února do práce.“

Pracovala jsem 24 let v [Černihovském centru sociálně psychologické rehabilitace dětí](#). Od roku 1997, od prvního dne otevření, kdy se stěny ještě malovaly a nebyly tam žádné děti.

Patří sem děti, jejichž rodiče se nacházejí v obtížné životní situaci, nebo děti, jejichž rodiče byli zbaveni rodičovských práv. Celkem mělo středisko za války 35 dětí ve třech skupinách: chlapců a dívek od 3 do 18 let. Pedagogů bylo pouze dvanáct, čtyři na každou skupinu.

24. února v půl sedmé ráno mi manžel volal, že začala válka. On sám byl v té době v Kyjevě. Ten den jsem se musela střídat, od osmi ráno do osmi večer jsem měla 12hodinový pracovní den. Muž nařídil vybrat peníze, vzít doklady a děti.

Moje sestra bydlí v domě poblíž dětského centra. Tak jsem posbírala věci, doklady, peníze, své děti a odnesla je sestře. Začala pracovat na směně. Ten den jsme měli 35 dětí.

V prvních dnech války rodiče, kteří měli možnost, odebrali, myslím, pět dětí. Další miminko nám odebrali asi před týdnem, kdy už jsme seděli ve sklepě. Pak zbylo jen 29 dětí.

Jejich rodiče nejsou ti, kteří by je nemohli odvézt, ale chápete, jací lidé tam jsou... V centru jsou děti, které rodiče vlastně nepotřebují.

Nemohla jsem nejtít 24. února do práce, protože je to zodpovědnost: děti jsou jako moje. Tehdy nebyla taková ostřelování, ale bylo to strašně jiné. Když jsem šla na mikrobus do práce, náhle jsem zastavila před kolonou aut s našimi chlapy.

Všichni se natáhli do oken, nasadili si vojenské čepice a křičeli „válka“. A já jen běžela a plakala, aniž bych si uvědomila, že válka už probíhá.

Zdálo se, jako bych se dostala do nějakého filmu: všichni lidé říkají „válka“ a pak projedou tři

„sanitky“ jedna za druhou. Uvědomila jsem si, že jsou odváženi ranění.

„Bomba právě spadla na naše centrum“

Pracovala jsem na dvě směny po 12 hodinách, protože už 24. února bylo těžké dostat se z práce domů. Cesta k mému domu je 10 km. Minibusy již nejezdily. Tak jsem zůstala přes noc v dětském centru a moje děti zůstaly u sestry. A druhý den jsem je zase převzala.

Můj manžel se toho dne vrátil z Kyjeva. Vzal naše děti a vzal je k nám domů, to je Ševčenkova čtvrť. Pracovala jsem do osmi večer a nemohla jsem se znovu dostat domů. Zůstala jsem se sestrou další tři dny. Pak se manželovi podařilo odvézt mě domů.

Den jsem strávila doma s dětmi. A zase jsem si vzala směnu, vzala jsem s sebou osmiletého syna a čtrnáctiletou dceru, abych byla klidnější. Takže jsme všichni s dětmi z centra byli celou dobu spolu. Nikdy jsem pak už nešla domů.

Moje děti a já jsme byli v jednom suterénu a dospívající chlapci a dívky byli v druhé místnosti přes zeď. Byli jsme všichni pohromadě s 30 dětmi ze tří skupin.

Sedm dní jsme bydleli ve sklepě dětského centra. Tohle je obyčejný suterén, ne protiletický kryt. Není na nic přizpůsobený, skladoval zeleninu. Na některých místech jsou místa, kde je nemožné, aby tam dospělý normálně stál. Jsou zde také kanalizační trubky obalené skelnými vlákny.

Kromě toho se tam vůbec nedalo dýchat - všude byl písek a hlína. Vycházeli jsme na povrch ze suterénu na 5 - 10 minut, abychom se nadýchali čerstvého vzduchu. Byli jsme jako ryby, pět minut dýcháme, dokud nevystřelí. A jakmile začali houkat nebo zazněla siréna, hned jsme se vrátili do sklepa. Noc jsme trávili neustále dole.

Bombardovali poblíž, ve městě byla velká zkáza, ale žádné přímé zásahy na nás nebyly. A v domě naproti letěla okna. Bomba zasáhla podzemní popelnici, ale nevybuchla. Kdyby to vybuchlo, ty domy by pravděpodobně neexistovaly...

Sundali jsme linoleum a matrace z postelí, lůžkoviny. Položili je na podlahu a žili v takových podmínkách. Tehdy bylo ještě světlo, voda, připravovali jsme jídlo.

Děti jsme nakrmili ve sklepě. Koneckonců, než začali bombardovat naše centrum, 20 minut před tím jsme všichni jedli v jídelně. A tahle jídelna právě vybuchla. Kdybychom zůstali nahoře, už bychom tu prostě nebyli. Jedli jsme včas a šli dolů do sklepa. Pán nás zachránil.

Děti dobře věděly, co se venku děje. Protože tam bylo hodně bombardování, všichni jsme ty exploze slyšeli. Zpočátku byly velmi vyděšené a rozklepané. Nemohly si na to zvyknout.

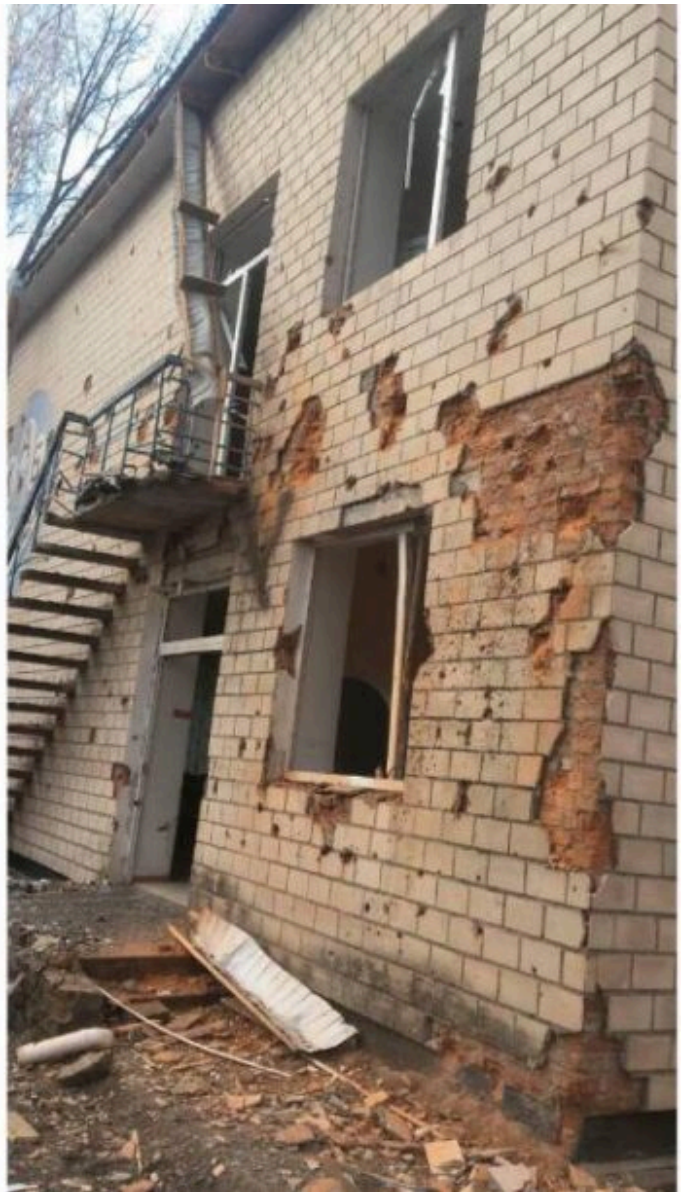
Uvědomily si, že venku je válka. Nejmladšímu chlapci jsou tři a půl roku. Ve sklepě jsme jim samozřejmě vyprávěli pohádky a četli příběhy, abychom je odvedli od dění. Podařilo se jim také vzít sebou některé hračky. Ale byla tam i miminka, která byla v plenkách. Čas od času jsem takové děti musela jít nahoru umýt a přebalit. Voda v centru však byla.

Někdy šestý den začali bombardovat naše dětské centrum (datum si nepamatuji, všechno už se mi v hlavě popletlo). Bombardovali velmi krutě. A všichni jsme jen křičeli zoufalstvím a strachem.

Četla jsem modlitby Matky Boží a děti je po mně opakovaly. Křičeli jsme, když jsme viděli, jak se na nás valí omítka. Děti plakaly... Bomba spadla přímo na naše centrum, ale ne na tu stranu, kde jsme seděli ve sklepě, ale na druhou. To nás zachránilo. Poté jsme si uvědomili, že toto je už na hraně -

děti už tady nemohou být.

Když bylo dětské centrum bombardováno, okamžitě přijeli záchranáři. Začali se ptát, jestli je tady někdo naživu. Díky Bohu jsme všichni přežili, nikdo nebyl zraněn. Deska nad námi byla jen trochu mimo zeď. Nespadla a nikdo nebyl zabit, díky Bohu.

Dětské centrum po bombardování

„Děti nemohly vydržet bombardování, plakaly zoufalstvím“

Pedagogové se střídali a pomáhali. Nechyběl samozřejmě ani vedoucí Anatolij Hryhorovyč. S dětmi strávil noc ve sklepě. Ale sedmý den, když jsme byli úplně vybombardováni, a uvědomili jsme si, že je nebezpečné být tady v dalších dnech, jsme se vydali do kláštera Trojice-Elijáš, který je kousek od nás.

V kostele byli ubytováni lidé z vesnice Kijinka, která se dostala pod velmi hrozné ostřelování a byla zcela zničena. Všechny obyvatele Kijinky přijala teologická škola v klášteře. Naše metodistka je z Kyjeva a souhlasila s tím, že přijme i naše děti. Šli za námi do kláštera.

Při ostřelování byly přeneseny dvě nebo tři děti. Mezi domy jsme museli projet v čase cca 7 minut. Dostali jsme jednu místnost na 16 m². A všichni jsme se tam mačkali s 30 dětmi.

Bylo tam 5 paland. Na nich spaly děti po dvou na jedné posteli. Dospělí spali na podlaze. Z centra jsme vzali matrace s lůžkovinami, které byly ve sklepech.

Chápete, že máme děti ze znevýhodněných rodin... A ukázalo se, že začala pedikulóza (*svědivá parazitární dermatóza způsobená lidskými vši*). Obecně s touto diagnózou do centra přicházejí všechny děti, léčíme a léčíme. Existují však případy, kdy není šance, a zbývá pouze úplně ostrážat vlasy.

Takže jsme museli zahnat dvě nebo tři děti zpátky do centra pod střelbu a tam je strážat, umýt a přivést zpět. V dětském centru byla stále voda. S tímto problémem jsme se vypořádali.

V kostele jsme uvařili k snídani a k obědu vzácnou polévku s chlebem. Bylo to jako dávat těstoviny a mléčnou kaši, ale díky Bohu za to, protože lidé, kteří tam žili, byli jednou denně krmeni za potravinové lístky. Samozřejmě pomáhali dobrovolníci, kteří nám přinesli sušenky a jablka. Ale pochopte, jak těžké je pro děti přejít na dvě jídla denně po šesti jídlech...

Děti se psychicky zhroutily. Prostě nemohly vydržet bombardování a zoufale plakaly. Nebylo nic, co by je uklidnilo. Volaly maminku, říkaly, že je to děsivé. Utěšovat se dalo, jen když jsem dítě přivinula k sobě a objala ho.

Pak ve městě zmizelo světlo, topení i voda. Zákaz vycházení začal v 18 hodin. A představte si: chodit na záchod je problematické - není tam voda. Do pokoje, kde jsme bydleli, jsme dali obyčejný kbelík, který sloužil jako celý záchod. Nebylo jiné východisko.

Ostřelování pokračovalo a střepiny létaly. Střecha byla rozbitá na kusy. Do kláštera dokonce vletěla raketa, ale díky Bohu prostě spadla a nevybuchla. Jeden muž měl roztržštěnou nohu, když šel ráno ven na záchod.

Chodili jsme tam a zpět do jídelny s nádobím. Jednou mě výbušná vlna vrhla přímo s těmito mísami na asfalt. Střepiny mi létaly nad hlavou, ale díky Bohu přišli lidé a vyzvedli mě. Přežila jsem.

Neměli jsme žádné spojení. Klášter samotný byl již tak vybombardován, že zde již nebylo možné zůstat. Byli jsme odtud včas evakuováni. Ano, byli jsme v tomto kostele 11 dní bez světla, bez vody. Ale čas od času nám přivezli pitnou vodu a to už nám vařili kostelníci na elektríně z generátorů.

Nebylo možné se umýt, naprostý nehygienický stav. Bylo nemožné, aby tam děti zůstaly.

Strávili jsme týden ve sklepech a 11 dní v kostele. I když se poměry kostela od suterénu příliš nelišily. Jen jsme nedýchali sklo, zeminu a písek. Zde jsme vdechovali výkaly našich dětí.

V šest hodin všude zhasla světla a my jsme seděli jako myši až do šesti hodin potmě na podlaze a snažili se zabavit děti. Dokonce i baterka na telefonu měla zakázáno svítit.

Skoro se nedalo spát. Když jsem spala hodinu nebo dvě, už to bylo dobré. Navíc jsem se nachladila ve sklepech, a doteď kvůli výbuchu úplně neslyším na jedno ucho. Nevím, jestli se mi vrátí sluch.

Děti se také nakonec nachladily. Se soplíky nemohly pořádně spát, kašlaly a prosily, aby mohly jít na záchod. Skoro 12 dní jsem nespala, celou dobu jsem byla napůl v bezvědomí.

Pak začali střílet poblíž nás. Jedné noci poblíž přenocoval tank. Byl zjištěn a v noci bombardován. Klekli jsme si na kolena a začali křičet a modlit se k Bohu, abychom přežili až do rána.

„Nebyl tam žádný zelený koridor. Jen jsme doufali v boží pomoc.“

Následně se velitelství dohodlo na naši evakuaci. Nikdo z vychovatelů nesouhlasil s tím, že by s dětmi odjel do Kyjeva. Báli se, že by byl autobus po cestě rozstřílen, protože se již vyskytly případy rozstřílení dvou autobusů s dětmi a vychovateli.

V lidech zafungoval pud sebezáchovy, všichni odmítali. Chápu je a v žádném případě nikoho neodsuzuji. Pokud se ty ženy bály o své rodiny, moje děti byly se mnou a já se nebála. Věděla jsem, že v tom případě bych na své děti spadla a zakryla je. Doufala jsem v Boha, věřila, že zůstaneme naživu.

Přijely dva školní autobusy a přijeli vojáci se samopaly. Bylo nám řečeno, že máme 15 minut na odjezd. Naše batohy byly připravené, ale v tom shonu jsme skoro nic nevzali. Nastoupili jsme do autobusů. Bylo nám řečeno, že nám dají „zelený koridor“. Ale žádný „zelený koridor“ tam nebyl. Jen jsme doufali v Boží pomoc.

Kněz nám všem na cestu požehnal, přijal přijímání, a pak jsme jeli z Černihiva do Kyjeva 9 hodin přes pole a lesy. Řidiči se velmi báli zastavit, protože miny byly všude na poli. Jen jednou se zastavilo na záchod.

Děti šly na nočník, dala jsem tam balíček papíru. Děti se trásly, začaly zvracet, protože autobus házel nahoru a dolů těmi roklemi a bažinami. Ale, díky Bohu, cestou nezazněly žádné výstřely. Druhý den, když jsme již evakovali děti, zasáhla bomba naše dětské centrum na stejném místě znovu...

Děti dorazily do Ivano-Frankivsku.
Foto: Facebook / Svitlana Onyščuk

„Jako by byl zachycen v paralelní dimenzi“

Když jsme dorazili do Kyjeva, dobrovolníci už na nás čekali. Bylo oznámeno, že vlak do Ivano-Frankivsku nyní odjíždí. Řekla jsem, že jdeme.

Dobrovolníci se dohodli na samostatném vlakovém vagónu. Bylo to velmi těžké, protože na nádraží se skoro nesvítilo a já se bála, protože nedej Bože, abych ztratila byť jen jedno dítě. Ke každému dospělejšímu dítěti jsme přiřadili malé dítě. Vzali ty nejmenší za ruku, vytvořili se dvojice a všichni jsme se pohybovali ve skupinách.

Děti v tak těžkých podmínkách rozumí všemu. A taková zodpovědnost se jim osvědčila. Pomáhaly, organizovaly se sami. Bylo to výborné. Pak nás krmili dobrovolníci.

Někdo se stihl najíst, někdo nestihl, když začali křičet, že náš vlak už stojí na nástupišti a čeká na nás. Nechali jsme tam nějaké věci, hlavní bylo odvézt děti. Nasedli jsme do vlaku a odjeli. Ve vagoně jsme byli jen my. Za jízdy se nikde nestřílelo.

Pak jsme se dostali do Ivano-Frankivsku, kde nám zavolali místní úřady pro ochranu práv dětí a řekli nám, že na nás čekají. Vystoupili jsme z vlaku. Už na nás čekalo pět žen. Byli jsme umístěni do dvou mikrobusů a dětem bylo řečeno: „Teď si všichni odpočineme v horách. Jsme v Karpatech.“

Viděli jsme úplně jiný život: lidé tu chodí, všechno je jako před válkou. Zdá se, že jsme v paralelní dimenzi. Dorazili jsme do sanatoria ve vesnici Jaseň v Ivano-Frankivské oblasti. Byli jsme přijati, odvedeni do jídelny, krmeni borščem a sendviči.

Že jsou v bezpečí, si děti uvědomily až druhý den po našem příjezdu sem. Ani já ani oni jsme si nemohli uvědomit, že nebyly už slyšet žádné výstřely. Všichni jsme byli v napětí. Ještě jsme neskončili. Ale pro ně je to samozřejmě jednodušší. Je tu klid, pět jídel denně, velmi milí a přátelští lidé. Přivítali nás jako rodinu.

V čem jsme byli, v tom jsme přišli, na co jsme měli čas, to jsme vzali. Zástupci sanatoria a místní nám každý den vozí oblečení, obuv, prostředky osobní hygieny.

Jsme prakticky všichni zaopatřeni. Ředitel Zinovij Volodymyr je na nás velmi hodný, okamžitě se vžil do situace a vzal nás do obchodu, kde jsme dostali oblečení a boty zdarma. Lidé jsou velmi soucitní.

Anton Černičko, Marina Pavlova-Bondarenko

[Українська правда Життя](#)

-van-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)